

ἀφεντοκαβαλλικεύω ἀμάρτ. ἀφεδοκαβαλλικεύω
Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφέντης καὶ τοῦ ρ. καβαλλικεύω.

Ἰππεύω ὡς ἀφέντης, ἦτοι μεγαλοπρεπῶς: Ἄσμ.

Ἀφεδοκαβαλλίκευες τ' ἀστέρινο μουλάρι,
ὁπῶχει ἀστέρι 'ς τὴν γορφήν καὶ ἀστέρι 'ς τὰ καπούλια.

ἀφεντοκαδῆς ὁ, Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφέντης καὶ καδῆς.

Μόνον εἰς τὴν κλητ. ἀντὶ ἀφέντη καδῆ: Ἄσμ.

Φεύγουν τσαὶ πάσι 'ς τοῦ καδῆ. | — Ὡρα καλ' ἀφεντοκαδῆ!
— Καλῶς τινε τὴν λυερόν.

ἀφεντοκριτής ὁ, Πελοπν. (Οἷτυλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφέντης καὶ κριτής.

Μόνον εἰς τὴν κλητ. ἀντὶ ἀφέντη κριτή: Ἄσμ.

Ἀφέντη καὶ ἀφεντοκριτή, | ξεράθηκε ἡ κεφαλὴ
ποῦκαμε τ' ἄγχο μύρο.

ἀφεντομαθημένος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφεδομαθημέ-
νος Θήρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφέντης καὶ τοῦ μαθημένος μετοχ.
τοῦ ρ. μαθαίνω.

Ὁ ἀνατραφεὶς σὰν ἀφέντης, ὁ συνηθισμένος εἰς
ζωὴν ἀρχοντικήν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφενταναθρεμ-
μένος.

ἀφεντοξυλιά ἡ, Ἀθῆν. Πελοπν. (Αἶγ. Ἀρκαδ.) κ.ά.
— Λεξ. Δημητρ. ἀφεδοξυλιά Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
ἀφεντοξυλία Κῶς κ.ά. ἀφεδοξυλία Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφέντης, ξύλο καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Μόνον μετὰ τῆς γενικ. τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας
χλευαστικῶς ἢ εἰρωνικῶς ἀντὶ ἡ ἀφεντιά σου, ἡ ἀφεν-
τιά του κττ. (ἰδ. ἀφεντιά 8) ἐνθ' ἀν.: Σῶπα, ποῦ νὰ
χαρῆς τὴν ἀφεδοξυλιά σου! Ἀπύρανθ. Ἦθελε ἡ ἀφεντοξυ-
λιά του νὰ χορέψῃ πρῶτος 'ς τὸ χορό! Αἶγ. Βασιτάζως ἦτανε
ἡ ἀφεδοξυλιά του! Κεφαλλ. Γὰ τὴν ἀφεντοξυλιά σου ὅλα
εὐκολὰ εἶναι Ἀρκαδ. || Ἄσμ.

Ἡ ἀφεντοξυλία σου καλὰ ποῦ μὲ διορίζει

ν' ἀκούσω τὸ Μαρτιάτικο γαδούρι πῶς γκαρίζει

Κῶς.

ἀφεντόξυλο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφέντης καὶ ξύλο.

1) Τέκνον ἀρχοντος, χλευαστικῶς. 2) Ἰσχυρὸς καὶ
ἀνηλεὲς δαρμός, δυνατόν ξυλοκόπημα. Συνών. ἀρχον-
τόξυλο.

ἀφεντόπαιδο τό, ἀφεντοπαίδι τό, ἀμάρτ. ἀφεν-
τοπαῖδ' Πόντ. (Σάντ.) ἀφεντόπαιδο πολλαχ. ἀφιντόπιδου
πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀφεδόπαιδο Ζάκ. Θήρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφέντης καὶ παιδί.

1) Υἱὸς αὐθέντου, ἀρχοντος Θήρ. Πόντ. (Σάντ.) κ.ά.
— Λεξ. Δημητρ. Πβ. ἀφεντοπούλλα. 2) Παῖς ἡ
νέος εὐγενὴς τοὺς τρόπους ἢ ἐλευθέριος πολλαχ.

ἀφεντοπάλατο τό, ΚΠαλαμ. Δωδεκ. Γύφτ. 35.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφέντης καὶ παλάτι.

Τὸ ἀνάκτορον αὐθέντου, ὠραῖον καὶ πολυτελὲς ἀνά-
κτορον: Ποίημ.

Σ τὸ μεγάλο ἀφεντοπάλατο τῆς πλάσις

μὲ μανάκριβη σκεπή μου ὁ οὐρανός.

ἀφεντόπαππας, ἰδ. ἀφεντο-2. Συνών. ἀρχον-
τόπαππας.

ἀφεντόπιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφεδόπιστος Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφέντης καὶ τοῦ ἐπίθ. πιστός.

Ὁ ἐμπιστευόμενος εἰς τοὺς αὐθέντας, τοὺς ἄρχοντας.

ἀφεντοπούλλα ἡ, σύννηθ. ἀφιντοπούλλα βόρ. ἰ-
διωμ. ἀφεδοπούλλα πολλαχ. ἀφινδοπούλλα πολλαχ. βορ.
ἰδιωμ. ἀφεντόπουλλο τό, σύννηθ. ἀφιντόπ'λλου βόρ. ἰ-
διωμ. ἀφεδόπουλλο πολλαχ. ἀφιντόπ'λλου πολλαχ. βορ.
ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀφεντόπουλλος.

Ὁ υἱὸς ἡ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀφέντη, ἀρχοντος, καὶ φι-
λοφρονησεως χάριν τὸ μικρὸν παιδίον καθόλου. Πβ.
ἀρχοντοπούλλα, ἀρχοντόπουλλο 1, ἀφεντόπαι-
δο 1, ἀφεντούλλης 1. Τὸ θηλ. Ἀφεντοπούλλα καὶ ὡς
κύριον ὄν. Ἰμβρ.

ἀφεντόπροικα ἡ, ἀμάρτ. ἀφεντόπροικα Ἰων.
(Κρήν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφέντης καὶ προῖκα, παρ' ὁ καὶ
προῦκα.

Προῖκα ἀρχοντικῆ, πλουσία.

ἀφεντοπρόσταμα τό, ΚΠαλαμ. Δωδεκ. Γύφτ. 49.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφέντης καὶ πρόσταμα.

Προσταγὴ αὐθέντου, κυρίου: Ποίημ.

Σ τὸ δικό μου ἀφεντοπρόσταμα | θὰ χυθῇ γιὰ νὰ σὲ ὑψώσῃ.

ἀφεντόσπιτο τό, πολλαχ. ἀφεδόσπιτο πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφέντης καὶ σπῖτι.

Οἰκία αὐθέντου, πλουσίου, εὐγενούς. Συνών. ἀρ-
χοντικό (ἰδ. ἀρχοντικός Β 1), ἀρχοντόσπιτο, ἀ-
φεντικό (ἰδ. ἀφεντικός Β 6).

ἀφεντοσύνη ἡ, ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 362—Λεξ.
Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφέντης.

Ἡ ἰδιότης τοῦ αὐθέντου, τοῦ ἀρχοντος ἐνθ' ἀν.: Ἐ-
νοιωσε τὴν ἀνάγκη τῆς ἀφεντοσύνης ποῦ μᾶς ἔμαθε τὸ Βυ-
ζάντιο ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἀν.

ἀφεντότοπος ὁ, Ἡπ. (Ἄρτ.) Πελοπν. (Μεσσ.) — Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφέντης καὶ τόπος.

1) Τόπος, γῆ ἀνήκουσα εἰς αὐθέντην, ἀρχοντα Πε-
λοπν. (Μεσσ.) Πβ. ἀφεντοχώρι. 2) Τόπος κατοι-
κούμενος ἢ ἄξιος νὰ κατοικῆται ὑπὸ ἀρχόντων Λεξ. Δη-
μητρ.: Τὸ δεῖνα μέρος εἶναι ἀφεντότοπος. 2) Κύριος τό-
που, γῆς (ἡ σημ. κατὰ τὴν ἀντίστροφον σύνθεσιν) Ἡπ.
(Ἄρτ.) Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Πβ. ἀφεντάμπελος.

ἀφεντούδης ὁ, ἐνιαχ. ἀφιντούδ' Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφέντης διὰ τῆς καταλ. -ούδης.

Ἀφεντουλλάκι, ὁ ἰδ.

ἀφεντουλλάκι τό, ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 333.

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφεντούλλης διὰ τῆς καταλ.
-άκι.

Θωπευτικὴ προσφώνησις κυρίου εἰς ἐκδήλωσιν στορ-
γῆς ἢ τιμῆς: Ἀφεντουλλάκι μου, κοκονίτσα μου, τοῦ λέει μὲ
τὰ παρακάλα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφεντικούλλης.

ἀφέντουλλας ὁ, Νίσυρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφεντούλλης διὰ τῆς καταλ. -ας.

Αὐθέντης, δεσπότης, κύριος: Ἄσμ.

Ἀφέντ', ἀφέντ', ἀφέντουλλα, πέντε φορὲς ἀφέντη.

ἀφεντούλλης ὁ, Ἡπ. κ.ά.—ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ.
217—Λεξ. Δημητρ. ἀφεντούλλ'ς Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)
Οὐδ. ἀφεντούλλι ΓΨυχάρ. Στὸν ἴσκιον 215.

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφέντης διὰ τῆς καταλ. -ούλλης.

